

Hoàng Ngân

Khoảng Cách Trong Mưa

Không như những lần trước, tôi từ từ đạp xe ra bến đò, khách hôm nay không đông, đò hình như cũng cùng tâm trạng với tôi, chậm chậm, buồn buồn. Gió ngoài sông thổi vào mát rượi. Mấy nhánh trúc đào khẽ rung trong chiều. Đắng kia có vài người khách nước ngoài đang chiêm ngưỡng vẻ đẹp của bến Ninh Kiều trữ tình.

Một vài ông cụ ngồi trên ghế đá cố hít thật sâu không khí quang đãng và trong lành nơi này. Có một cậu bé chạy lại bên mẹ nó phía phải công viên, tay cầm chiếc bong bóng màu hồng xinh xắn.

Từ hôm tôi đi thực tập bên kia cồn Hưng Phú, trên một chuyến đò tình cờ, bọn tôi quen nhau. Ấy vậy mà thoát cái đã hai năm trôi qua. Ngọc bây giờ đã là sinh viên năm thứ nhất. Mau thật, có ai bảo thời gian vô tâm đến lạ, đúng nhỉ. Cứ mỗi chiều thứ sáu, tôi lại ra bến đón Ngọc. Bao nhiêu điều dễ thương, bao nhiêu điều giận hờn cũng thấm đượm ấm nồng cho tôi - ồ không, ấm nồng cho hai chúng tôi thì chính xác hơn. Còn nhớ có lần Ngọc giận và nói trong nước mắt: Anh luôn có một cái gì không thực trước Ngọc. Tôi chỉ cười trừ. Vốn là thẳng cộc cằn, ít nói, có lẽ vì vậy mà chị Hai hay quở:

- Mày á nhe, ai mà dám thương. Người đâu chẳng có một tí gì gọi là

ga-lăng cả.

Xời ơi, nhiều lúc nghĩ lại tôi thấy mình cũng đúng như vậy thật. Chính vì cái giận hôm thứ sáu tuần trước mà tôi không ra bến đón Ngọc. Có lẽ hôm đó Ngọc chờ tôi lâu lắm. Có lẽ chiều cũng mang đến cho Ngọc một nỗi giận khác và nàng buồn bã qua về khi trong lòng với nỗi xa xót. Rồi tuần sau đó tôi lại ra bến, người người vẫn đông vui. Đò vẫn trôi. Gió vẫn reo. Riêng con tim tôi thì nín bật. Ngọc không qua đò.

Thời gian quanh tôi như ngừng lại. Sương dầm ướt vai áo trắng thư sinh. Những vì sao như trách cứ tôi một điều gì thật đúng. Chắc là chúng cũng như chị tôi. Đêm ấy tôi ra về, và không sao tập trung đầu óc để ôn bài được, trong đầu cứ vẫn vơ bao ý nghĩ bất thường. Rồi đêm cũng cướp tôi đi lúc nào không rõ. Để rồi sáng ra tôi phải chạy vắt giò lên phòng thánh giảng.

Còn đêm nay.

Hy vọng Ngọc sẽ sang, sao con đò cứ chậm chạp, nó không hiểu được sự chờ đợi của tôi lúc này ư? Thời gian nữa, cứ đùa với vui, rong chơi...

Trong khi dòng sông cứ êm đềm trôi, liu riu những dòng phù sa đục ngầu màu mỡ. Tại sao lại phải chờ đến con đò mang hạnh phúc đến với nhau nhỉ? Con đò, dòng sông cứ bắt những trái tim phải thốn thức chờ đợi.

Gió mạnh lại về, kéo theo những đám mây u ám. Sắp mưa, bà mẹ đã bế em bé đi về, tôi chỉ còn thấy cái chấm đỏ của chiếc bong bóng. Các cụ cao tuổi cũng đã về từ lúc nào. Đò vắng khách, tựa hồ như uể

oải trước cơn mưa sắp đến. Kìa Ngọc, Ngọc đang đến, chiếc đồ chỉ mỗi mình Ngọc. Cô chủ đồ như cố chèo thật nhanh, chỉ mong cơn mưa đừng đến lúc này, lúc cô ta chưa phải khoác lên người tấm nylon vuông buộc chéo phía trước cổ, che phủ tấm lưng áo bạc màu gió sương.

Ngọc bước chân lên bến.

Và mưa.

Mưa rơi nghiêng theo cơn gió hững hờ. Tôi vội đạp xe đến bên Ngọc, mặc cơn mưa tầm tã trên mái mấy cây dù to tướng đứng phía quán cà phê. Khách đêm vội vàng chạy tìm chỗ trú mưa.

Đèn công viên lên từ lúc nãy.

Nhưng...

Nhưng Ngọc không đến bên tôi mà chạy vội về phía trái công viên, nơi ấy có một thanh niên với chiếc dù xanh trong tay.

Ngọc đến bên đấy, nép mình vào người anh ta và đón nhận chiếc khăn tay trắng muốt. Hạnh phúc đang về bên họ.

Từ nơi tôi đứng đến bên Ngọc là một khoảng cách, nhưng cũng bị cơn mưa xóa sạch, trắng toát.

Hoàng Ngân

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003